

de quaestie begrijpt en die wel eens van DARWIN, HAECKEL en consorten gehoord heeft, opkomen.

Wat te denken van SALTET's mededeeling: „Toch kan het best wezen dat „FOKKER gelijk heeft”? Is dat een slag om den arm? Ik vermoed het, ook wegens de ironie in den „profetischen blik” waardoor hij, voor het geval ik de Heterogenese eens mocht bewijzen, reeds nu de waarde daarvan schijnt te willen verkleinen. Hij houde mij echter ten goede, dat ik met mijn 4de Heft, of liever met de mededeeling mijner experimenteële bewijzen wacht, tot ik er geheel mede gereed ben, al acht hij dan ook misschien de verklaring „dat voor hem”, SALTET, „Heterogenese en Abiogenese welkome begrippen zullen zijn”, wel in staat den ijver waarmede ik over deze quaestie experimenteer aan te wakkeren.

Van een enkele opmerking van SALTET kan ik de juistheid toegeven, n.l. dat ik met zekere voorliefde die onderzoeken heb gerefereerd waarin ik steun voor de Heterogenese meen te vinden. Maar dat ik mijn tegenstanders per se voor bekrompen en bevooroordeeld zou houden, dat gaat te ver, zulks hangt geheel af van den aard van den tegenstand en Dr. SALTET generaliseert hier ten onrechte. Dat ik het doctrinair bacteriologisch standpunt voor bekrompen en bevooroordeeld houd, heeft Dr. SALTET terecht gemerkt, maar dat kon niet moeilijk zijn, daar ik herhaaldelijk in mijn geschriften onbewimpeld voor die meening ben uitgekomen.

U voor de plaatsing dankende, Mijnheer de Redacteur, blijf ik hoogachtend

Uw Dw. D.

FOKKER.

AAN DE LEDEN DER MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

In de Januari-vergadering van de Afdeling Schiedam en Omstreken is het Fonds ter ondersteuning van behoeftige weduwen van leden en van behoeftige leden der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst ter sprake gekomen. Met enthousiasme werd deze zaak besproken, en én de werking én de wijze van onderzoek en hulpverschaffing ten zeerste geprezen.

Algemeen was men echter van oordeel, dat men zich van zulk een fonds niet mag afmaken met een contributie van een paar gulden. Neen voor zulk een doel moet meer bijgedragen worden. Dit hebben de aanwezige leden allen begrepen en daarom terstond hun contributie belangrijk verhoogd. Tevens werd besloten hiervan kennis te geven in het *Tijdschrift*, om ter navolging op te wekken.

Dr. ENDTZ,

Secretaris v. d. Afd. Schiedam en O.

Tot zoover het verslag van het in die vergadering behandelde.

Op één zaak wensch ik echter in het bijzonder de aandacht te vestigen. Stelt U voor een kunstbroeder, die niet bemiddeld is en aangetast door een

ziekte of gebrek waardoor hij belet wordt verder de praktijk uit te oefenen. Voor zijn gezin heeft hij gezorgd door een levensverzekering, doch, nu de arme man blijft leven, houden de inkomsten op en moet hij blijven betalen, zal zijn verzekering niet worden herleid en hij hierdoor bovendien de toekomst van vrouw en kinderen in gevaar brengen.

Welk een gewaarwording! Ware hij maar dood; dan zouden zijn naastbestaanden vrij goed kunnen leven. Nu moet hij daarvoor blijven zorgen en zelf nog leven . . . , zonder inkomsten. Bestaat er een wijze van verzekering, waardoor hij in dat ongeluk heeft kunnen voorzien?

Zoo neen. Dan zal elk, die zich in zulk een toestand heeft ingedacht, evenals ik tot het besluit komen, dat, waar men individueel zulk een toestand niet kan voorkomen, het de plicht is van de leden der Maatschappij de handen in een te slaan en te zorgen, dat er in die gevallen worde voorzien. Het bovengenoemde fonds moet daarom zoo rijk mogelijk gemaakt worden, opdat er goede en ruime hulp in die gevallen kunne verstrekt worden.

Ieder lid der Maatschappij moet dan niet denken: ik contribueer voor mijn ongelukkige kunstbroeders. Neen. Hij moet het fonds beschouwen als een verzekerings-maatschappij, waarbij hij zich zelven verzekert tegen het lot hierboven aangegeven.

Kunstbroeders, zonder fortuin, zijn in de eerste plaats aangewezen een flinke premie in dat fonds te storten, doch ook zij, die wel fortuin bezitten, moeten bijdragen, omdat zij niet weten of dat, wat zij heden bezitten, hun morgen niet ontnomen is.

Zoo moeten dus alle leden zich aansluiten, om dat geval in het bijzonder te voorzien.

Dat elk lid zonder fortuin voortaan kunne denken: „Wanneer ik sterf, laat ik mijn vrouw en kinderen een polis na van een Levensverzekering Maatschappij die hen in staat stelt te leven; wanneer ik door een ongeluk verminkt word, zal mijn verzekering tegen invaliditeit mij helpen en wanneer ik door ziekte niet meer kan, dan zorgt het Ondersteuningsfonds voor mij.

Dan eerst zal hij zich geheel aan zijn moeielijke taak kunnen geven en met een gerust hart de toekomst te gemoet gaan.

Er moet dan niet meer gebedeld behoeven te worden voor zulk een ongelukkigen kunstbroeder. Neen, als een recht moet hij ondersteuning van het fonds kunnen eischen.

Hij mag niet door liefdegaven, die soms zoo onvrijwillig verstrekt zijn, bedeed worden. Hij moet het hoofd fier omhoog kunnen dragen. Ieder mag, desnoods, weten dat het fonds, waarvoor hij contribueerde, hem nu zijn taak helpt dragen. Ook de weduwen van kunstbroeders, die in bekrompen omstandigheden achterblijven, kunnen geholpen worden. Toch hoop ik, dat deze allengs minder zullen voorkomen, naarmate het gevoel voor verantwoordelijkheid en de gelegenheid door levensverzekering daarin te voorzien, toenemen.

Het zou, dunkt mij, echter wenschelijk zijn, beide niet uit één fonds te helpen, doch het in twee afdelingen te splitsen; een afdeling voor weduwen en kinderen en een afdeling voor door ziekte invalide leden.

Wat dan verzekeringsmaatschappijen ons nog niet hebben kunnen geven dat verschaffe ons het Ondersteuningsfonds van de Maatschappij.

Het Ondersteuningsfonds heeft nu reeds eenigen tijd bestaan en het Bestuur kan dus een statistiek opmaken, hoevele malen zulk een geval voorkwam, en daaruit berekenen hoeveel de contributie moet bedragen, als *allen* zich verzekeren. Laat het Bestuur die berekening maken en ik twijfel niet of alle Leden zullen zich aansluiten.

Laten wij door de moeilijkheid en vooral de onzekerheid van die berekening niet terughouden worden, maakt die ruim, vormt een fonds zoo groot mogelijk, opdat èn de zekerheid èn de hulp zoo groot mogelijk zij.

Zoo zij het,

ENDTZ.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LEIPZIG. — Het XI. Congress für innere Medicin wordt alhier van 20—23 April, onder praesidium van Prof. CURSCHMANN, in het Deutsche Buchhändlerhaus gehouden. Voor 23 April is het onderwerp van discussie: „die „schweren anaemischen Zustände“. Referenten Prof. BIERMER (Breslau), EHR-
LICH (Berlijn). Voor 22 April „die chronische Leberentzündung“. Referenten Prof. ROSENSTEIN (Leiden), STADELMANN (Dorpat). Bovendien zijn nog talrijke andere voordrachten aangekondigd.

— Voor de alhier in Februari te houden Internationale Expositie van „Het „Roode Kruis“ (Legerbehoefden, Hygiëne, Volksvoeding) heeft Hare Majesteit Koningin CAROLINA een bijzonderen eereprijs gesticht voor de samenstelling der beste voedings- en versterkingsmiddelen gedurende en na den slag, en gedurende het transport naar spoorwegen of andere middelen van vervoer. Ook voor andere onderdeelen der militaire hygiëne zijn prijzen in het leven geroepen.

— Prof. BINZ brengt in het *Centralblatt für klinische Medicin* van 19 December j.l. nogmaals zijn bekende proefnemingen van 1877 over het antagonisme tusschen morphine en atropine ter sprake, en verdedigt zijn experimenten tegenover den twijfel door Prof. UNVERRICHT (Jaarg. 1891, II, p. 771) geopperd. Volgens BINZ' woorden is „die Hebung der Thätigkeit des Herzens, der „Athmung und der Reflexerregbarkeit“ door atropine bij door morphine vergiftigde honden of konijnen zoo duidelijk, dat hij bijna ieder jaar die proef als college-experiment op zijn lessen pleegt te gebruiken. BINZ' proeven leerden dat antagonisme bij de vergiftiging van gezonde dieren en menschen kennen, terwijl UNVERRICHT's conclusiën berusten op de waarneming bij een ziek individu gevormd. Een lijder met emphysema, hartlijden en periodisch ademen reageert bovendien, zooals BINZ zegt, „auf vieles An- „dere ganz anders“, dan iemand, wiens hart of organa respiratoria niet chronisch ontaard zijn.

BERLIJN. — Met 1 Januari is de door den Bondsraad aangenomen regeling van het afleveren „stark wirkender Arzneimittel“, benevens de aflevering